

Sygn. akt I CSK 415/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko Biuru (...) sp. z o.o. w G., B. M., J. P., A. P. i T. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Miasta W. na rzecz Biura (...) sp. z o.o. w G., B. M., J. P., A. P. i T. P. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego po 1080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 23 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie przeciwko Biuru (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G., B. M., J. P., A. P. i T. P., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 2 kwietnia 2017 r. i oddalił powództwo Miasta W. o zapłatę kwoty 60 469,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 20 kwietnia 2017 r., oddalił apelację powoda, stosownie do tego rozstrzygnięcia orzekł ponownie o kosztach procesu i kosztach sądowych za pierwszą instancję oraz orzekł o kosztach procesu w drugiej instancji.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodło Miasto W., wskazując na naruszenie art. 635 k.c., art. 636 § 1 k.c. oraz art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

4. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji

czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

5. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, z uwagi na niezastosowanie w sprawie art. 635 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się również, że dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2013 r., III SK 4/13, niepubl.).

6. Skarżący nie przedstawił dostatecznych argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze kasacyjnej Sąd drugiej instancji rozważał zastosowanie normy art. 635 k.c., doszedł jednak do przekonania, że w ustalonym stanie faktycznym, po stronie powodowej nie zaktualizowało się prawo do odstąpienia od umowy z 1 sierpnia 2006 r. Zgodnie z art. 635 k.c., jeżeli przyjmujący zamówienie opóźnia się z rozpoczęciem lub wykończeniem dzieła

tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je ukończyć w czasie umówionym, zamawiający może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić jeszcze przed upływem terminu do wykonania dzieła. Sąd Apelacyjny nie uzależniał przy tym, by uprawnienie to mogło być wykonane po wyznaczeniu terminu, lecz wskazał, że brak było podstaw do takiego odstąpienia, albowiem opóźnienie realizacji zamówienia było wynikiem w przeważającej okoliczności niezależnych, jak też zależnych od powódki. Sąd Najwyższy wskazuje, że zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, zgodnie przyjmuje się, że jeżeli przyjmujący zamówienie nie spełnia świadczenia z powodu przyczyn leżących po stronie zamawiającego, to nie zachodzi przesłanka opróżnienia się przyjmującego zamówienie, warunkująca prawo zamawiającego do odstąpienia od umowy (wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2006 r., I CSK 129/06, niepubl.). Skarżąca nie zgadza się z taką oceną i przedstawia stanowisko, że przysługiwało jej uprawnienie do odstąpienia od umowy w związku z powstałym po stronie pozwanej opóźnieniem w wykonaniu umowy, które było tak dalekie, że nie było prawdopodobne, żeby pozwani zdołali wykonać umowę w czasie umówionym. Samo takie stwierdzenie, które nie jest poparte szerszą argumentacją, nie pozwala na przyjęcie, że powódka wykazała sprzeczność zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

7. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw